

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EMILE BERGERAT

Ο ΒΕΤΙΓΙΟΝ ΜΟΝΟΛΟΓΕΙ...

Ο κ. Βετιγιόν

Παράξενος τύπος, μιά τήν κοιλιά και τήν οφθαλμούς του Σατανά, αυτός ο φίλος μου ο Βετιγιόν...

Ψηλός, κομψός και κοκκαλιάρης, με μούσι σουβλερό και περιποιημένο, έχει καθήσει στα γερά καβάλλα στο σβέρο του κούβερου...

Μιά μέρα, γυρίζοντας με το τρένο απ' τ' δημόσιο τσιμείο, στο οποίο μόλις είχε εισπράξει τον μισθό του...

Γιά να περνάει ή ώρα, ο Βετιγιόν μας άφαιρέθηκε στον συνηθισμένο τον μονόλογο...

—Φτου, γιά παλιουκουβέρο!... Πεδερά στυμμένη είνε γιά τους υπαλληλους του... Τό δουλειές τρώντα μέρες τό μήνα και στο τέλος τ' μηνός σου λέει...

Πετάχτηκαν και τόν άρπαξαν από τόν γιακά

Καί για να τελειώνουμε, άρπάζουμε έτσι στην τύχη, άκόμα μιά δι-σάφηση περιπέτειά του...

—Τό διάλο, ή Μαριάννα!... Στόν κόρακα, ή γίδα!... Γιά τό χατήρι της χρεώθηκε τόν ράφι μου...

—Θά τους ρουφήξω τό άμια!... Κι' είνε της που πείσαν κορόδιο, έμένα!... Μόλις βγούν, θά τους π' εκλιπείας ψήξαμα...

—Παλιουκουβανίδες!... Άχρηστος κλάδος, μιά τήν Άνάσται!... Παράτοια της κοινωνίας και τού προϋπολογισμού τού Κράτους!

—Μά δεν πρόλαβε να πη άλλα. Άγαναχτισμένοι οι δύο έκείνοι άστυφύλακες, που παραφύλαγαν τόση ώρα απ' τόν έξαγιάλιο που ξεφάνιζε ο άν-νύποτος Βετιγιόν...

—Κόπασε μέσα τώρα, παλητενεκέ!... Θά σε χορέψουμε στο ταψί έπί έξυθροίε της έξουσίας!

—Άλλη μιά φορά, καθισμένος στο σαλόνι της μνηστής του και περι-μένοντάς την να ντυθεί γιά νάβγουν μαζί περίπατο...

—Ανάθεμά σε, καρακάσα... έλεγε. Όλο σε πέντε λεπτά μου λές, και πάρασε μιάσημη ώρα δίχως άκόμα να καταφέρεις να ντυθής...

—Άνάθεμά σε, καρακάσα... έλεγε. Όλο σε πέντε λεπτά μου λές, και πάρασε μιάσημη ώρα δίχως άκόμα να καταφέρεις να ντυθής... Άμ' θά σ' έστανε έξάπαντος στον κόρακα, άν δεν μεσολαβούσαν αυτές ή έκάτο χιλιάδες της καταραμένης προίκας σου...

Περιττό να σές ποιμε πάλι, διι ήταν καλοκαιρι, διι τα πορτοπαρά-θηρα του σαλονιού ήταν άνοιχτά, διι ή μέλλουσα χαριτόβροχη πεθερά του Βετιγιόν...

Κι' είνε επίσης περιττό να προσθέσουμε, ότι ο άρχαλος Βετιγιόν διι μονάχα πετάχτηκε με τις κλωτσιές κάτω απ' τις σκάλες, αλλά κι' διι ή μαρτυρία του ήταν γιά πολλές μέρες βεβαιά δρογούμενη άπάσια...

Καί για να τελειώνουμε, άρπάζουμε έτσι στην τύχη, άκόμα μιά δι-σάφηση περιπέτειά του, προΐον άναπόφευκτο κι' ατή της άδιόρθωτης μανάς του να μιν λογι και να χειρονομη στο δρόμο...

—Γιά να περνάει ή ώρα, και γιά να ξεγνήν τό τσούξιμο της νυχτερινής έγγραφίας και τήν πληξη της άγαμωμής, άρχισε τόν παλιού χαβά του, θέλοντας να ξεδιψάει κάτου:

—Στό διάλο, ή Μαριάννα!... Στόν κόρακα, ή γίδα!... Γιά τό χατήρι της χρεώθηκε τόν ράφι μου...

—Τό διάλο, ή Μαριάννα!... Στόν κόρακα, ή γίδα!... Γιά τό χατήρι της χρεώθηκε τόν ράφι μου...

—Τό διάλο, ή Μαριάννα!... Στόν κόρακα, ή γίδα!... Γιά τό χατήρι της χρεώθηκε τόν ράφι μου...

—Τό διάλο, ή Μαριάννα!... Στόν κόρακα, ή γίδα!... Γιά τό χατήρι της χρεώθηκε τόν ράφι μου...

—Τό διάλο, ή Μαριάννα!... Στόν κόρακα, ή γίδα!... Γιά τό χατήρι της χρεώθηκε τόν ράφι μου...

—Τό διάλο, ή Μαριάννα!... Στόν κόρακα, ή γίδα!... Γιά τό χατήρι της χρεώθηκε τόν ράφι μου...

—Τό διάλο, ή Μαριάννα!... Στόν κόρακα, ή γίδα!... Γιά τό χατήρι της χρεώθηκε τόν ράφι μου...

—Τό διάλο, ή Μαριάννα!... Στόν κόρακα, ή γίδα!... Γιά τό χατήρι της χρεώθηκε τόν ράφι μου...

—Τό διάλο, ή Μαριάννα!... Στόν κόρακα, ή γίδα!... Γιά τό χατήρι της χρεώθηκε τόν ράφι μου...

—Τό διάλο, ή Μαριάννα!... Στόν κόρακα, ή γίδα!... Γιά τό χατήρι της χρεώθηκε τόν ράφι μου...

Η μέλλουσα πεθερά νό-τιζε τις γλάστρες